Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 18ης Φεβρουαρίου 2016*

«Αίτηση αναιρέσεως — Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Καταπολέμηση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων — Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν — Δέσμευση κεφαλαίων ιρανικής τράπεζας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Διαδικασία εκδόσεως της πράξης — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως»

Στην υπόθεση C-176/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 9 Απριλίου 2013,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τους S. Boelaert και M. Bishop,

αναιρεσείον

υποστηριζόμενο από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από τον L. Christie και από την S. Behzadi-Spencer, επικουρούμενους από την S. Lee, barrister,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Bank Mellat**, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τους M. Brindle, QC, R. Blakeley και V. Zaiwalla, barristers, καθώς και από τους Z. Burbeza, P. Reddy, S. Zaiwalla και F. Zaiwalla, solicitors,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους D. Gauci και M. Κωνσταντινίδη, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, D. Šváby, A. Rosas (εισηγητή), E. Juhász και C. Vajda, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: L. Carrasco Marco, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Σεπτεμβρίου 2014,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Ιανουαρίου 2013, Bank Mellat κατά Συμβουλίου (Τ-496/10, EU:T:2013:39, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε, καθόσον αφορούν την Bank Mellat:

— το σημείο 4 του πίνακα Β του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39, και διορθωτικό ΕΕ L 197, σ. 19)·

— το σημείο 2 του πίνακα Β του παραρτήματος του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 195, σ. 25)

— το σημείο 4 του πίνακα Β, υπό τον τίτλο Ι, του παραρτήματος της αποφάσεως 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81)·

— το σημείο 4 του πίνακα Β του παραρτήματος VIII του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1)·

— την απόφαση 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71)·

— τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11)·

— το σημείο 4 του πίνακα Β του τίτλου Ι του παραρτήματος ΙΧ του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1),

στο μέτρο που το όνομα της «Bank Mellat» περιλαμβάνεται στους καταλόγους των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών επί των οποίων έχουν εφαρμογή τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν δυνάμει των εν λόγω πράξεων (στο εξής, από κοινού: επίμαχες πράξεις).

Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς

2 Το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: Συμβούλιο Ασφαλείας), θορυβημένο από τις πολυάριθμες εκθέσεις του Γενικού Διευθυντή του Διεθνούς Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας (ΔΟΑΕ) και τις αποφάσεις του Συμβουλίου των Διοικητών του ΔΟΑΕ σχετικά με το πυρηνικό πρόγραμμα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν εξέδωσε, στις 23 Δεκεμβρίου 2006, την απόφαση

1737 (2006), της οποίας το σημείο 12, σε συνδυασμό με το παράρτημα αυτής, απαριθμεί σειρά προσώπων και οντοτήτων που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και των οποίων τα κεφάλαια καθώς και οι οικονομικοί πόροι έπρεπε να δεσμευθούν.

3 Προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή η απόφαση 1737 (2006) εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, στις 27 Φεβρουαρίου 2007, την κοινή θέση 2007/140/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 61, σ. 49).

4 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της κοινής θέσεως 2007/140 προέβλεπε τη δέσμευση όλων των κεφαλαίων και όλων των οικονομικών πόρων ορισμένων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων που απαριθμούνταν στα στοιχεία α′ και β′ της διατάξεως αυτής. Συγκεκριμένα, το στοιχείο α′ του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 1, αφορούσε τα πρόσωπα και τις οντότητες που κατονομάζονταν στο παράρτημα της αποφάσεως 1737 (2006) καθώς και τα λοιπά πρόσωπα και τις λοιπές οντότητες που κατονομάζονταν από το Συμβούλιο Ασφαλείας ή την επιτροπή του Συμβουλίου Ασφαλείας η οποία συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 18 της αποφάσεως 1737 (2006). Ο κατάλογος αυτών των προσώπων και οντοτήτων περιλαμβανόταν στο παράρτημα Ι της κοινής θέσεως 2007/140. Το στοιχείο β′ του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 1, αφορούσε τα μη μνημονευόμενα στο εν λόγω παράρτημα Ι πρόσωπα και οντότητες που, μεταξύ άλλων, ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν τις δυνάμενες να συντελέσουν στην εξάπλωση των πυρηνικών όπλων πυρηνικές δραστηριότητες της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν. Ο κατάλογος αυτών των προσώπων και οντοτήτων περιλαμβανόταν στο παράρτημα ΙΙ της προμνησθείσας κοινής θέσεως.

5 Στο μέτρο που αφορούσε αρμοδιότητες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η απόφαση 1737 (2006) τέθηκε σε εφαρμογή με τον κανονισμό (ΕΚ) 423/2007, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1), ο οποίος εκδόθηκε βάσει των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, παρέπεμπε στην κοινή θέση 2007/140 και του οποίου το περιεχόμενο είναι κατ' ουσίαν παρόμοιο με εκείνο της κοινής θέσεως, καθόσον τα ίδια ονόματα οντοτήτων και φυσικών προσώπων περιλαμβάνονται στο παράρτημα IV του κανονισμού αυτού, σχετικά με τα πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς που κατονομάζονταν από το Συμβούλιο Ασφαλείας ή από την επιτροπή κυρώσεων, και στο παράρτημα V του εν λόγω κανονισμού σχετικά με πρόσωπα, οντότητες και οργανισμούς πλην αυτών που περιλαμβάνονται στο εν λόγω παράρτημα IV.

6 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 423/2007 είχε ως εξής:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα V. Το παράρτημα V περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς, που δεν καλύπτονται από το παράρτημα IV, τα οποία, σύμφωνα με το άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο β) της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ, έχουν αναγνωρισθεί ότι:

α) συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα με ή παρέχουν στήριξη στο Ιράν για τις ευαίσθητες πυρηνικές του δραστηριότητες όσον αφορά τη διάδοση πυρηνικών όπλων [...]».

7 Διαπιστώνοντας ότι η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν συνέχιζε τις δραστηριότητές της που συνδέονταν με τον εμπλουτισμό ουρανίου και δεν συνεργαζόταν με τη ΔΟΑΕ, το Συμβούλιο Ασφαλείας εξέδωσε την απόφαση 1803 (2008) στις 3 Μαρτίου 2008. Στο σημείο 10 της αποφάσεως αυτής, το Συμβούλιο Ασφαλείας:

«*Καλεί* όλα τα κράτη να επαγρυπνούν όσον αφορά τις δραστηριότητες των χρηματοοικονομικών οργανισμών που βρίσκονται στην επικράτειά τους με όλες τις τράπεζες που είναι εγκατεστημένες στο Ιράν, ειδικότερα την Banque Melli και την Banque Saderat, καθώς και τα υποκαταστήματα και τις θυγατρικές τους στο εξωτερικό, ώστε οι δραστηριότητες αυτές να μη συμβάλουν στις δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως ή στην ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων, όπως ειπώθηκε στην απόφαση 1737 (2006)».

8 Με την απόφαση 1929 (2010), της 9ης Ιουνίου 2010, το Συμβούλιο Ασφαλείας έλαβε αυστηρότερα μέτρα και αποφάσισε, μεταξύ άλλων, να δεσμεύσει τα κεφάλαια διάφορων χρηματοπιστωτικών οντοτήτων. Στο σημείο 21 της εν λόγω αποφάσεως, το Συμβούλιο Ασφαλείας καλεί, μεταξύ άλλων, τα κράτη «να αποτρέψουν στο έδαφός τους την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, της ασφάλισης και αντασφάλισης συμπεριλαμβανομένων, ή τη μεταβίβαση προς, μέσω ή από το έδαφός των, ή προς ή από τους υπηκόους των ή τις οντότητες που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους (συμπεριλαμβανομένων των θυγατρικών στην αλλοδαπή), ή τέλος προς ή από πρόσωπα ή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα επί του εδάφους των, οποιουδήποτε είδους κεφαλαίων ή άλλων περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων, εφόσον διαθέτουν στοιχεία βάσει των οποίων εικάζεται ευλόγως ότι οι εν λόγω υπηρεσίες, περιουσιακά στοιχεία ή πόροι ενδέχεται να συμβάλουν στις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως ή αναπτύξεως φορέων πυρηνικών όπλων, δεσμεύοντας, μεταξύ άλλων, τα κεφάλαια και τα λοιπά περιουσιακά στοιχεία και οικονομικούς πόρους που βρίσκονται στο έδαφός τους ή που ενδέχεται να βρεθούν εκεί αργότερα, ή που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους ή πρόκειται να υπαχθούν, και συνδέονται με τα εν λόγω προγράμματα ή δραστηριότητες, και ασκώντας ενισχυμένη επιτήρηση για να αποφευχθούν οι εν λόγω συναλλαγές σε συμφωνία με τις εθνικές τους αρχές και σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία».

9 Η Bank Mellat μνημονεύεται στο σημείο 6 του παραρτήματος Ι της αποφάσεως 1929 (2010), στην αιτιολογία για την εγγραφή της First East Export Bank plc (στο εξής: FEE) στο παράρτημα αυτό:

«Η τράπεζα αυτή τελεί υπό την κυριότητα και τον έλεγχο ή ενεργεί εξ ονόματος της Bank Mellat. Τα τελευταία επτά χρόνια, η Bank Mellat μεσολάβησε σε συναλλαγές εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων για λογαριασμό ιρανικών πυρηνικών, πυραυλικών και αμυντικών οντοτήτων.»

10 Σε δήλωση που προσαρτήθηκε στα συμπεράσματα της 17ης Ιουνίου 2010, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο εξέφρασε την αυξανόμενη ανησυχία του για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, επικρότησε την εκ μέρους του Συμβουλίου Ασφαλείας έκδοση της αποφάσεως 1929 (2010), δήλωσε ότι είχε λάβει γνώση της πιο πρόσφατης εκθέσεως του ΔΟΑΕ, της 31ης Μαΐου 2010, και ανακοίνωσε τη λήψη νέων περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν, μεταξύ άλλων, τον χρηματοπιστωτικό τομέα.

11 Με την απόφαση 2010/413, η οποία εκδόθηκε στις 26 Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο έθεσε σε εφαρμογή τη δήλωση αυτή, καταργώντας την κοινή θέση 2007/140 και υιοθετώντας πρόσθετα περιοριστικά μέτρα σε σχέση προς την τελευταία. Οι αιτιολογικές σκέψεις 17 έως 20 της αποφάσεως 2010/413, σχετικά με τις χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες, υπενθυμίζουν τα όσα αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας με την απόφαση 1929 (2010) καθώς και τη δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 17ης Ιουνίου 2010. Το κεφάλαιο 2 της αποφάσεως 2010/413 αφορά τον χρηματοπιστωτικό τομέα. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής προβλέπει ότι, προκειμένου να αποτραπεί η παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών στο έδαφος των κρατών μελών ή η μεταφορά προς, διά μέσου ή από το έδαφός τους, ή προς ή από υπηκόους των κρατών μελών ή οντότητες υπαγόμενες στη δικαιοδοσία τους (συμπεριλαμβανομένων των θυγατρικών της αλλοδαπής) ή πρόσωπα και χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς επί του εδάφους των κρατών μελών κάθε είδους κεφαλαίου ή άλλου περιουσιακού στοιχείου ή οικονομικού πόρου που θα μπορούσε να συμβάλει στις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν που είναι ικανές να συντελέσουν στην διάδοση και στην ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, τα κράτη μέλη ασκούν ενισχυμένη εποπτεία όλων των συναλλαγών των υπαγόμενων στη δικαιοδοσία τους χρηματοπιστωτικών οργανισμών με τις τράπεζες που εδρεύουν στο Ιράν, τα υποκαταστήματα και τις θυγατρικές των τραπεζών αυτών ή τις οντότητες που τελούν υπό τον έλεγχό τους.

12 Το άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων πλειόνων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων. Το στοιχείο α′ του εν λόγω άρθρου 20, παράγραφος 1, αφορά τα πρόσωπα και τις οντότητες που κατονομάστηκαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας και απαριθμούνται στο παράρτημα Ι της αποφάσεως αυτής. Το στοιχείο β′ του εν λόγω άρθρου 20, παράγραφος 1, αφορά τα «[πρόσωπα ή οντότητες] που δεν καλύπτονται από το παράρτημα Ι τα οποία ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν τις ικανές να συντελέσουν στη διάδοση πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν ή την ανάπτυξη φορέων πυρηνικών

όπλων, συν τοις άλλοις μέσω συνεργίας στην προμήθεια των απαγορευμένων ειδών, αγαθών, εξοπλισμών, υλικών και τεχνολογιών, ή προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματός τους ή υπό την εποπτεία τους ή οντοτήτων των οποίων έχουν την κυριότητα ή τις οποίες ελέγχουν, μεταξύ άλλων με παράνομα μέσα, ή προσώπων και οντοτήτων που βοήθησαν τα κατονομαζόμενα πρόσωπα ή οντότητες να αποφύγουν τις κυρώσεις των ΑΣΑΗΕ 1737 (2006), ΑΣΑΗΕ 1747 (2007), ΑΣΑΗΕ 1803 (2008) και ΑΣΑΗΕ 1929 (2010) ή της παρούσας απόφασης, καθώς και άλλων αξιωματούχων και οντοτήτων του ΣΙΕΦ [Σώματος της ισλαμικής επαναστατικής φρουράς] και των ΝΓΙΔΙ [Ναυτιλιακών γραμμών της ισλαμικής δημοκρατίας του Ιράν] και οντοτήτων που τελούν υπό την κυριότητα ή τον έλεγχό τους ή που ενεργούν εξ ονόματός τους, όπως απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙ».

13 Στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 μνημονεύονται πλείονες χρηματοπιστωτικές οντότητες ή όμιλοι τέτοιων οντοτήτων. Η Bank Mellat είναι εγγεγραμμένη στο σημείο 4 του τμήματος Ι, Β, του παραρτήματος αυτού. Παρατίθεται η ακόλουθη αιτιολογία:

«Η Τράπεζα Mellat είναι κρατική ιρανική τράπεζα. Η τράπεζα Mellat παρέχει με τη συμπεριφορά της στήριξη και διευκόλυνση στα προγράμματα πυρηνικών και βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν. Έχει παράσχει τραπεζικές υπηρεσίες σε οντότητες των καταλόγων των ΗΕ και της [Ένωσης], ή σε οντότητες που ενεργούν εξ ονόματος ή υπό την εποπτεία τους. Πρόκειται για τη μητρική της [FEE] που κατονομάζεται δυνάμει της ΑΣΑΗΕ 1929 […].»

14 Με τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, που εκδόθηκε στις 26 Ιουλίου 2010 σε εκτέλεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007, το όνομα της Bank Mellat, το οποίο μνημονευόταν στο σημείο 2 του τμήματος Ι, Β, του παραρτήματος του εκτελεστικού αυτού κανονισμού, προσετέθη στον κατάλογο των νομικών προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που παρατίθενται στον πίνακα Ι του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.

15 Η αιτιολογία για την εγγραφή της Bank Mellat στον ανωτέρω κατάλογο είναι σχεδόν πανομοιότυπη με εκείνη που παρατίθεται στην απόφαση 2010/413.

16 Με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο πληροφόρησε την Bank Mellat ότι το όνομα της είχε περιληφθεί στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και σε αυτόν του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.

17 Με επιστολές της 16ης και 24ης Αυγούστου και της 2ας και 9ης Σεπτεμβρίου 2010, η Bank Mellat κάλεσε το Συμβούλιο να της κοινοποιήσει τα στοιχεία βάσει των οποίων είχε λάβει τα εις βάρος της περιοριστικά μέτρα.

18 Απαντώντας στις αιτήσεις της νυν αναιρεσείουσας για πρόσβαση στον φάκελο, το Συμβούλιο της κοινοποίησε, με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, αντίγραφα δύο προτάσεων για λήψη περιοριστικών μέτρων που είχαν υποβληθεί από κράτη μέλη. Έταξε, επίσης, στην νυν αναιρεσείουσας προθεσμία έως τις 25 Σεπτεμβρίου 2010 για την υποβολή των παρατηρήσεών της αναφορικά με τη λήψη των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων.

19 Το παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 αναθεωρήθηκε και ανασυντάχθηκε με την απόφαση 2010/644, η οποία εκδόθηκε στις 25 Οκτωβρίου 2010. Στην αιτιολογική σκέψη 2 της αποφάσεως αυτής, το Συμβούλιο αναφέρει ότι έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις που του υπέβαλαν οι ενδιαφερόμενοι.

20 Το όνομα της Bank Mellat περιελήφθη στο σημείο 4 του καταλόγου των οντοτήτων που παρατίθενται στον πίνακα Ι του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή διαμορφώθηκε με την απόφαση 2010/644. Η αιτιολογία δεν αναφέρει πλέον ότι πρόκειται για κρατική τράπεζα, αλλά, κατά τα λοιπά, είναι πανομοιότυπη με εκείνη της αποφάσεως 2010/413.

21 Ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 961/2010, ο οποίος εκδόθηκε στις 25 Οκτωβρίου 2010. Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα VIII. Το παράρτημα VIII περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς […] και τα οποία, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της απόφασης 2010/413 […]:

α) συμμετέχουν, συνδεόμενοι άμεσα ή παρέχοντας στήριξη, σε επικίνδυνες πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν όσον αφορά τη διάδοση πυρηνικών όπλων ή την εκ μέρους του ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων, μεταξύ άλλων με την ανάμιξή τους στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών, ή ανήκουν ή ελέγχονται από τέτοιο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, ακόμη και με παράνομο τρόπο, ή ενεργούν εξ ονόματός του ή υπό την καθοδήγησή του·

β) αποτελούν φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που έχει συνδράμει κατονομαζόμενο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό ώστε να παρακάμψει ή να παραβιάσει τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού, την απόφαση 2010/413 […] ή τις αποφάσεις 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) και 1929 (2010) […]·

[...]».

22 Το όνομα της Bank Mellat ενεγράφη από το Συμβούλιο στο σημείο 4 του καταλόγου των νομικών προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που απαριθμούνται στο παράρτημα VIII, Β, του κανονισμού 961/2010. Η αιτιολογία της εγγραφής αυτής είναι σχεδόν πανομοιότυπη με εκείνη που παρατίθεται στην απόφαση 2010/413 όπως αυτή προκύπτει από την απόφαση 2010/644.

23 Στις 31 Μαΐου 2011, το Συμβούλιο κοινοποίησε στην Bank Mellat, στο παράρτημα του υπομνήματος ανταπαντήσεως που κατατέθηκε στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως επί της οποίας εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ένα έγγραφο του Συμβουλίου με ημερομηνία 27 Μαΐου 2011 που περιέχει απόσπασμα μιας τρίτης πρότασης για εγγραφή της Bank Mellat στον κατάλογο των οντοτήτων που υφίστανται περιοριστικά μέτρα (στο εξής: τρίτη πρόταση).

24 Την 1η Δεκεμβρίου 2011, κατόπιν επανεξετάσεως, το Συμβούλιο διατήρησε, με την απόφαση 2011/783, την Bank Mellat στον κατάλογο της αποφάσεως 2010/413, και με τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 τη διατήρησε στον κατάλογο του κανονισμού 961/2010.

25 Παραπέμποντας στα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 9ης Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο υιοθέτησε νέα μέτρα με την απόφαση 2012/35/ΚΕΠΠΑ, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 19, σ. 22).

26 Στις Μαρτίου 2012, υιοθέτησε νέα μέτρα με τον κανονισμό 267/2012, ο οποίος καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 961/2010. Η δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων προβλέπεται στο άρθρο 23 του κανονισμού 267/2012. Το άρθρο 23, παράγραφος 2, το οποίο ορίζει τα ακόλουθα:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα IX. Το παράρτημα IX περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς τα οποία, σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1 στοιχεία β) και γ) της απόφασης [2010/413] του Συμβουλίου, έχει αναγνωρισθεί ότι:

α) συμμετέχουν, συνδεόμενοι άμεσα ή παρέχοντας στήριξη, σε επικίνδυνες πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν όσον αφορά τη διάδοση πυρηνικών όπλων ή την εκ μέρους του ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων, μεταξύ άλλων με την ανάμιξή τους στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών, ή ανήκουν ή ελέγχονται από τέτοιο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, ακόμη και με παράνομο τρόπο, ή ενεργούν εξ ονόματός του ή υπό την καθοδήγησή του·

β) αποτελούν φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που έχει συνδράμει κατονομαζόμενο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό ώστε να παρακάμψει ή να παραβιάσει τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού, την απόφαση [2010/413] ή τις αποφάσεις 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) και 1929 (2010) […]·

[...]

δ) αποτελούν άλλα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που παρέχουν στήριξη, όπως υλική, υλικοτεχνική ή οικονομική, στην κυβέρνηση του Ιράν, και πρόσωπα και οντότητες που συνδέονται με αυτά·

[...]».

27 Η Bank Mellat περιλαμβάνεται στο σημείο 4 του πίνακα Β, υπό τον τίτλο Ι, του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012. Η αιτιολογία για την εν λόγω εγγραφή είναι σχεδόν πανομοιότυπη προς εκείνη που παρατίθεται στην απόφαση 2010/413, όπως αυτή προκύπτει από την απόφαση 2010/644.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Οκτωβρίου 2010, η Bank Mellat άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010. Ακολούθως, διεύρυνε τα αιτήματά της ζητώντας, επίσης, την ακύρωση της αποφάσεως 2010/644, του κανονισμού 961/2010, της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές την αφορούν.

29 Καταρχάς, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα τόσο του Συμβουλίου όσο και της Επιτροπής, κατά τα οποία η Bank Mellat δεν δικαιούταν να επικαλείται τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

30 Εν συνεχεία προέβη στην εξέταση της προσφυγής της Bank Mellat. Η τελευταία προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείτο από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας και του δικαιώματός της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Ο δεύτερος αντλείτο από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως αναφορικά με τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της. Ο τρίτος αντλούταν από προσβολή του δικαιώματός της ιδιοκτησίας και από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

31 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλούταν από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας και του δικαιώματός της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε καθεμία από τις αιτιάσεις που αφορούν την Bank Mellat και παρατίθενται στις επίμαχες πράξεις και στις προτάσεις για λήψη περιοριστικών μέτρων. Έκρινε ότι το Συμβούλιο είχε παραβεί την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά ορισμένους λόγους, εξαιτίας της ασάφειάς τους. Συνεπεία της έλλειψης αυτής σαφήνειας, συνέτρεχε επίσης προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας της Bank Mellat όσον αφορά τους λόγους αυτούς. Επιπλέον, συνέτρεχε προσβολή του ανωτέρω δικαιώματος όσον αφορά την απόφαση 2010/413, τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, την απόφαση 2010/644 και τον κανονισμό 961/2010 εξαιτίας της όψιμης κοινοποιήσεως της τρίτης προτάσεως για λήψη περιοριστικών μέτρων. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η εξέταση που προηγήθηκε της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 έπασχε πλημμέλεια, καθότι ο φάκελος δεν περιείχε καμία ένδειξη που να υποδηλώνει ότι το Συμβούλιο είχε ελέγξει τον πρόσφορο χαρακτήρα και το βάσιμο των αφορώντων την Bank Mellat στοιχείων. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό τον πρώτο λόγο ακυρώσεως όσον αφορά την απόφαση 2010/413, τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, την απόφαση 2010/644 και τον κανονισμό 961/2010.

32 Το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε ακολούθως τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλούταν από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της Bank Mellat. Η εξέταση αυτή εστίασε στους λόγους που κρίθηκαν ως αρκούντως ακριβείς και μη παραβαίνοντες την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Δεδομένου ότι κανείς εκ των λόγων τους οποίους προέβαλε το Συμβούλιο έναντι της Bank Mellat δεν δικαιολογούσε τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως και ακύρωσε τις επίμαχες πράξεις καθόσον αφορούν την Bank Mellat, ενώ έκρινε ότι δεν ήταν απαραίτητο να εξεταστεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως ο οποίος αντλούταν από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

Αιτήματα των διαδίκων

33 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς και να απορρίψει την προσφυγή που άσκησε η Bank Mellat κατά των επίμαχων πράξεων·

— να καταδικάσει την Bank Mellat στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο τόσο πρωτοδίκως όσο και στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

34 Η Bank Mellat ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

35 Η Επιτροπή υποστηρίζει πλήρως τα αιτήματα που διατύπωσε το Συμβούλιο στην αίτησή του αναιρέσεως.

36 Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζητεί από το Δικαστήριο να κάνει δεκτή την αίτηση αναιρέσεως, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να απορρίψει την προσφυγή που άσκησε η Bank Mellat κατά των επίμαχων πράξεων.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως

Τα επιχειρήματα των διαδίκων

37 Η Bank Mellat υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως ασκήθηκε εκπρόθεσμα. Προβάλλει ότι οι προβλεπόμενες από τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου προθεσμίες λόγω αποστάσεως δεν έχουν εφαρμογή, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν είναι απομακρυσμένο από το Δικαστήριο εφόσον επικοινωνεί με αυτό με ηλεκτρονικά μέσα.

38 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει το άρθρο 51 του Κανονισμού Διαδικασίες κατά το οποίο οι προθεσμίες λόγω αποστάσεως είναι κατ' αποκοπήν.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

39 Όπως υπογράμμισε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 32 και 33 των προτάσεών της, παρότι με τον τρόπο που είναι διατυπωμένες οι διατάξεις για τον καθορισμό των προθεσμιών του άρθρου 51 του Κανονισμού Διαδικασίας υποδηλώνεται ότι οι προθεσμίες αυτές αποσκοπούσαν στην αντιστάθμιση του χρόνου που απαιτείτο για τις ταχυδρομικές υπηρεσίες σε συνάρτηση με την απόσταση από το Δικαστήριο, οι προθεσμίες αυτές, κατόπιν των τροποποιήσεων του Κανονισμού Διαδικασίας της 28ης Νοεμβρίου 2000 (ΕΕ L 322, σ. 1), είναι προθεσμίες κατ' αποκοπήν (βλ., συναφώς, απόφαση Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-478/11 P έως C-482/11 P, EU:C:2013:258, σκέψη 63).

40 Εντεύθεν, το άρθρο 51 του Κανονισμού Διαδικασίας είχε εφαρμογή εν προκειμένω, ακόμα και αν το Συμβούλιο επικοινωνούσε με το Δικαστήριο με ηλεκτρονικά μέσα. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως ασκήθηκε εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας και η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

41 Το Συμβούλιο προβάλλει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πολλαπλώς πλάνη περί το δίκαιο.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου των λόγων που αντλούνται από προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων

– Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

42 Στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα του Συμβουλίου και της Επιτροπής, κατά τα οποία η Bank Mellat δεν δικαιούταν να επικαλείται τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Στη σκέψη 41 της αποφάσεως αυτής έκρινε ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν περιέχει κανόνα ο οποίος να παρεμποδίζει τα νομικά πρόσωπα που είναι φορείς τρίτων κρατών να επικαλεστούν προς όφελός τους τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα και, στη σκέψη 42 της ίδιας αποφάσεως, έκρινε ότι, κατά τα λοιπά και εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν είχαν προβάλει στοιχεία από τα οποία να μπορεί να αποδειχθεί ότι η Bank Mellat ήταν πράγματι ιρανικός κρατικός φορέας.

– Επιχειρήματα των διαδίκων

43 Το Συμβούλιο επικρίνει, καταρχάς, τις σκέψεις 35 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι, ακόμα και αν αποδεικνυόταν ότι η Bank Mellat είναι ιρανικός κρατικός φορέας, τούτη μπορούσε να επικαλεστεί προς όφελός της, ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

44 Αντλεί την επιχειρηματολογία του από το άρθρο 34 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), το οποίο αποκλείει τη δυνατότητα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων να επιλαμβάνεται προσφυγής ασκηθείσας από κυβερνητικούς οργανισμούς και παρεμφερείς οντότητες, καθώς και από άλλες παρεμφερείς διατάξεις, όπως το άρθρο 44 της Αμερικανικής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, της 22ας Νοεμβρίου 1969. Η ratio legis έγκειται στο ότι ένα κράτος δεν μπορεί να αναγνωριστεί ως υποκείμενο θεμελιωδών δικαιωμάτων. Μολονότι οι Συνθήκες και ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν περιλαμβάνουν διατάξεις ανάλογες προς αυτή του άρθρου 34 της ΕΔΣΑ, εφαρμόζεται η ίδια αρχή.

45 Φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δίκαιο, καθότι έκρινε ότι δεν υπήρχε κανένα στοιχείο από το οποίο να αποδεικνύεται ότι η Bank Mellat συνιστά πράγματι κυβερνητικό οργανισμό. Επ' αυτού, το Συμβούλιο παραθέτει:

— τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, κατά την οποία πρέπει να εκτιμάται προσεκτικά το εκάστοτε πραγματικό και νομικό πλαίσιο, προκειμένου να καθοριστεί εάν μια οντότητα είναι κυβερνητική ή μη κυβερνητική·

— τις εργασίες της Επιτροπής Διεθνούς Δικαίου των Ηνωμένων Εθνών, και ιδίως τα σχόλια επί του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', της συμβάσεως την Ηνωμένων Εθνών για τη δικαστική ασυλία των κρατών και των περιουσιακών τους στοιχείων, βάσει των οποίων η έννοια «των οργανισμών ή θεσμικών οργάνων του κράτους και άλλων φορέων» μπορεί να καλύπτει τις κρατικές επιχειρήσεις και άλλους φορείς που έχει ιδρύσει το κράτος και οι οποίοι διενεργούν εμπορικές συναλλαγές, και

— τη νομολογία του Δικαστηρίου σε υποθέσεις ενισχύσεων (απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, C-482/99, EU:C:2002:294, σκέψη 55).

46 Επομένως, εσφαλμένα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο ότι, επειδή η Bank Mellat ασκεί εμπορικές δραστηριότητες υποκείμενες στο κοινό δίκαιο, αυτές δεν μπορούν να χαρακτηρίζονται ως «δημόσια υπηρεσία» ακόμα και αν είναι αναγκαίες για τη λειτουργία της οικονομίας ενός κράτους. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε δεόντως υπόψη την επιρροή που η Ιρανική Κυβέρνηση ασκεί στην Bank Mellat, δεδομένου ότι η συμμετοχή του κράτους αυτού στην εν λόγω τράπεζα ανέρχεται στο 20 % το δε υπόλοιπο μετοχικό κεφαλαίο είναι κατανεμημένο.

47 Η Bank Mellat αμφισβητεί την επιχειρηματολογία του Συμβουλίου.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

48 Πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφυγή που άσκησε η Bank Mellat εντάσσεται στο πλαίσιο του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ (απόφαση Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 50).

49 Η Bank Mellat προβάλλει λόγους ακυρώσεως που αντλούνται από προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Επίκληση τέτοιων δικαιωμάτων χωρεί από κάθε φυσικό πρόσωπο ή νομική οντότητα που ασκεί προσφυγή ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης.

50 Το ίδιο ισχύει για τους λόγους ακυρώσεως που αντλούνται από παράβαση ουσιώδους τύπου, όπως ο λόγος που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως πράξης.

51 Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή από παραβίαση της γενικής αρχής της αναλογικότητας, διαπιστώνεται ότι η δυνατότητα μιας κρατικής οντότητας να τους επικαλεστεί αποτελεί ζήτημα που άπτεται της ουσίας της διαφοράς (απόφαση Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 51).

52 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω στοιχείων, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος αναιρέσεως που προβάλλει το Συμβούλιο, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθεί το επιχείρημα ότι Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον έκρινε ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι η Bank Mellat ήταν κρατική οντότητα, δεδομένου ότι το επιχείρημα αυτό δεν ασκεί επιρροή.

Επί της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, επί των δικαιωμάτων άμυνας, επί του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και επί της προσβάσεως στον φάκελο

– Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

53 Στις σκέψεις 49 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τη νομολογία σχετικά με την υποχρέωση αιτιολογήσεως των πράξεων, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Στις σκέψεις 52 έως 55 της αποφάσεως αυτής, υπενθύμισε τη νομολογία σχετικά με τα δικαιώματα άμυνας και με την υποχρέωση γνωστοποίησης στην ενδιαφερόμενη οντότητα των εις βάρος της προβαλλόμενων στοιχείων, ώστε να είναι αυτή σε θέση να υποστηρίξει λυσιτελώς την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά.

54 Στις σκέψεις 63 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, προκειμένου να αξιολογηθεί η τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και της υποχρέωσης κοινοποιήσεως στην Bank Mellat των επιβαρυντικών γι' αυτήν στοιχείων, πρέπει να ληφθούν υπόψη, πέραν της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στις επίμαχες πράξεις, δύο προτάσεις για τη λήψη περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκαν από το Συμβούλιο στη νυν αναιρεσείουσα με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, καθώς και η τρίτη πρόταση που προσαρτήθηκε από το Συμβούλιο στο υπόμνημά του ανταπαντήσεως, το οποίο κατατέθηκε στις 31 Μαΐου 2011. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, οι προτάσεις αυτές υποβλήθηκαν στις αντιπροσωπείες των κρατών μελών στο πλαίσιο λήψεως των περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν την Bank Mellat και συνιστούν, συνεπώς, στοιχεία επί των οποίων στηρίζονται τα μέτρα αυτά.

55 Στη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε τα εξής:

«[...] είναι αληθές ότι η τρίτη πρόταση κοινοποιήθηκε στην [Bank Mellat] τόσο μετά την άσκηση της προσφυγής όσο και μετά την προσαρμογή των αιτημάτων κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να συμπληρώσει εγκύρως την αιτιολογία της αποφάσεως 2010/413, του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010. Μπορεί, εντούτοις, να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της νομιμότητας των μεταγενέστερων πράξεων, ήτοι της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012.»

56 Στις σκέψεις 66 έως 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε κάθε λόγο που παρατίθεται στις επίδικες προστάσεις και στις προτάσεις για τη λήψη περιοριστικών μέτρων. Οι σκέψεις 66 έως 69 έχουν ως εξής:

«66 Οι [επίδικες] πράξεις μνημονεύουν τους ακόλουθους τέσσερις λόγους που αφορούν την [Bank Mellat]:

— κατά την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, η [Bank Mellat] είναι κρατική τράπεζα (στο εξής: πρώτος λόγος)·

— η [Bank Mellat] επιδεικνύει συμπεριφορά που στηρίζει και διευκολύνει τα προγράμματα πυρηνικών και τα προγράμματα βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν (στο εξής: δεύτερος λόγος)·

— είχε παράσχει τραπεζικές υπηρεσίες σε οντότητες που περιλαμβάνονται στους καταλόγους του ΟΗΕ και της Ένωσης, σε οντότητες που ενεργούν για λογαριασμό ή κατ' εντολήν αυτών ή σε οντότητες τις οποίες αυτές κατέχουν ή ελέγχουν·

— η [Bank Mellat] είναι μητρική εταιρία της [FEE], η οποία κατονομάζεται στην απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: τέταρτος λόγος).

67 Η πρώτη εκ των δύο προτάσεων για λήψη περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκαν στις 13 Σεπτεμβρίου 2010 καλύπτει, εν μέρει, τον δεύτερο λόγο που προβάλλεται στις [επίμαχες] πράξεις. Προσθέτει τους ακόλουθους λόγους:

— η [Bank Mellat] παρέχει τραπεζικές υπηρεσίες στον Οργανισμό Ατομικής Ενέργειας του Ιράν (στο εξής: AEOI) και στη Novin Energy Company (στο εξής: Novin) που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα που έλαβε το Συμβούλιο Ασφαλείας […] (στο εξής: πέμπτος λόγος)·

— η [Bank Mellat] διαχειρίζεται τους λογαριασμούς υψηλόβαθμων αξιωματούχων του Οργανισμού Αεροδιαστημικής Βιομηχανίας και ενός υπευθύνου για τις αγορές του Ιράν (στο εξής: έκτος λόγος).

68 Η δεύτερη πρόταση που κοινοποιήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2010 επαναλαμβάνει ουσιαστικά την αιτιολογία των [επίμαχων] πράξεων. Προσθέτει έναν μόνον λόγο, κατά τον οποίο η [Bank Mellat] διευκόλυνε την κίνηση εκατομμυρίων δολαρίων για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, τουλάχιστον από το 2003 (στο εξής: έβδομος λόγος).

69 Η τρίτη πρόταση για λήψη περιοριστικών μέτρων, η οποία είναι προσαρτημένη στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, δεν περιλαμβάνει συμπληρωματικά στοιχεία σε σχέση με τις [επίμαχες] πράξεις και τις δύο προτάσεις που κοινοποιήθηκαν στις 13 Σεπτεμβρίου 2010.»

57 Στη σκέψη 77, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο είχε παραβεί την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθώς και την υποχρέωση κοινοποιήσεως στην [Bank Mellat] των στοιχείων που έλαβε υπόψη εις βάρος της αναφορικά με τον δεύτερο, τον τρίτο, τον έκτο και τον έβδομο λόγο, εξαιτίας της ανακρίβειάς τους, έκρινε ωστόσο ότι οι υποχρεώσεις αυτές είχαν τηρηθεί όσον αφορά τους λοιπούς λόγους.

58 Όσον αφορά την πρόσβαση στον φάκελο, το Γενικό Δικαστήριο παρατήρησε, στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τα στοιχεία του φακέλου δεν προέκυπτε ότι, κατά την έκδοση των επίμαχων πράξεων, το Συμβούλιο είχε βασιστεί σε στοιχεία διαφορετικά από τις τρεις προτάσεις για περιοριστικά μέτρα εις βάρος της Bank Mellat, τις οποίες είχαν υποβάλει τα κράτη μέλη. Στη σκέψη 82 της εν λόγω αποφάσεως διαπιστώνει, εντούτοις, ότι η τρίτη πρόταση κοινοποιήθηκε στη νυν αναιρεσείουσα μόνον προσαρτημένη στο υπόμνημα ανταπαντήσεως του Συμβουλίου, ήτοι μετά την εκπνοή της προθεσμίας που έταξε το Συμβούλιο στη νυν αναιρεσείουσα

για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, μετά την άσκηση της προσφυγής, καθώς και μετά την έκδοση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010.

59 Στη σκέψη 84 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα του Συμβουλίου, κατά το οποίο το τελευταίο της κοινοποίησε την πρόταση αυτή μόλις έλαβε τη συναίνεση του κράτους μέλους από το οποίο προερχόταν. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, οσάκις το Συμβούλιο προτίθεται να βασιστεί σε στοιχεία που παρέσχε κράτος μέλος προκειμένου να λάβει περιοριστικά μέτρα εις βάρος οντότητας, οφείλει, πριν από τη λήψη των εν λόγω μέτρων, να διασφαλίσει ότι τα κρίσιμα στοιχεία μπορούν να κοινοποιηθούν στη θιγόμενη οντότητα εγκαίρως, ώστε αυτή να έχει τη δυνατότητα να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της. Στη σκέψη 85 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι το Συμβούλιο δεν είχε παράσχει εγκαίρως πρόσβαση στο στοιχείο αυτό του φακέλου της, προσβάλλοντας τα δικαιώματα άμυνας.

60 Αποφαινόμενο επί της δυνατότητας της νυν αναιρεσείουσας να εκθέσει λυσιτελώς την άποψή της, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η νυν αναιρεσείουσα είχε τη δυνατότητα να εκθέσει λυσιτελώς την άποψή της, με εξαίρεση όσον αφορά, αφενός, τον δεύτερο, τον τρίτο, τον έκτο και τον έβδομο λόγο που προέβαλε το Συμβούλιο, οι οποίοι ήταν υπέρμετρα ασαφείς, και, αφετέρου, την πρόταση για λήψη περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκε προσαρτημένη στο υπόμνημα ανταπαντήσεως του Συμβουλίου, καθόσον δεν την είχε στη διάθεσή της κατά τον χρόνο υποβολής των παρατηρήσεων.

61 Στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι από τα έγγραφα του Συμβουλίου προέκυπτε ότι τούτο είχε λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις της νυν αναιρεσείουσας. Επισήμανε δε, στη σκέψη 91 της αποφάσεως αυτής, ότι το Συμβούλιο διόρθωσε τη μνεία ότι η νυν αναιρεσείουσα ήταν κρατική τράπεζα, την οποία η τελευταία είχε αμφισβητήσει ως ανακριβή.

62 Στη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι είχε προσβληθεί το δικαίωμα της νυν αναιρεσείουσας σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, δεδομένων του ασαφούς χαρακτήρα του δεύτερου, του τρίτου, του έκτου και του έβδομου λόγου, και της όψιμης κοινοποίησης μιας εκ των προτάσεων για λήψη περιοριστικών μέτρων. Αντιθέτως, δεν συνέτρεχε προσβολή του δικαιώματος αυτού όσον αφορά τον πρώτο, τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο που είχε προβάλει το Συμβούλιο.

– Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Πρώτον, υπό τον τίτλο «Υποχρέωση αιτιολογήσεως», το Συμβούλιο φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον αξιολόγησε μεμονωμένα καθέναν εκ των λόγων αντί να τους εξετάσει σφαιρικά. Οι λόγοι αυτοί προφανώς αλληλοσυνδέονται. Ειδικότερα, με τον τρίτο λόγο περιγράφεται ακριβέστερα η συμπεριφορά που παρατίθεται στον δεύτερο. Επιπλέον, εσφαλμένα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι δύο ανωτέρω λόγοι «δεν διευκρινίζουν […] την προσαπτόμενη […] συμπεριφορά». Ακόμα και αν δεν μνημονεύονταν στον τρίτο λόγο τα παρατιθέμενα στους καταλόγους των Ηνωμένων Εθνών και της Ένωσης ονόματα των οντοτήτων στις οποίες η Bank Mellat παρέχει τραπεζικές υπηρεσίες, η τελευταία μπορούσε να συγκρίνει τις εν λόγω οντότητες με τους καταλόγους των πελατών της και να αμφισβητήσει τον λόγο αυτό στην περίπτωση που κανείς εκ των πελατών της δεν είχε περιληφθεί στους καταλόγους των Ηνωμένων Εθνών ή της Ένωσης.

64 Όσον αφορά τον έκτο λόγο, ο οποίος περιλαμβάνεται σε υποβληθείσα από κράτος μέλος πρόταση εγγραφής και αναφέρει ότι η Bank Mellat διαχειρίζεται τους λογαριασμούς υπευθύνων του Οργανισμού Αεροδιαστημικής Βιομηχανίας και ενός υπευθύνου για τις αγορές, το Συμβούλιο διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένα έκρινε ότι δεν ήταν αρκούντως ακριβής. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι στα πληροφοριακά στοιχεία που διατηρούν οι τράπεζες σχετικά με τους

πελάτες περιλαμβάνεται το όνομα του εργοδότη τους, η Bank Mellat θα μπορούσε να έχει εξακριβώσει εάν κάποιος εκ των πελατών ήταν υπάλληλος του ανωτέρω οργανισμού ή ο υπεύθυνος για τις αγορές. Επομένως, ο ως άνω λόγος πληρούσε τις επιταγές που καθορίζει η νομολογία, καθόσον παρείχε αρκετές πληροφορίες ώστε να είναι δυνατόν να κριθεί κατά πόσον οι επίμαχες πράξεις ήταν καλά τεκμηριωμένες.

65 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η θέση που υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η προσφυγή ακυρώσεως είναι βάσιμη όσον αφορά ορισμένους λόγους, αλλά όχι ως προς άλλους, δεν είναι αποδεκτή. Το Συμβούλιο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως και επικοινωνίας έναντι της Bank Mellat για κάθε λόγο χωριστά.

66 Στο υπόμνημα παρεμβάσεως, το Ηνωμένο Βασίλειο αμφισβητεί επίσης το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι ο δεύτερος λόγος είναι υπέρμετρα ασαφής, δεδομένου ότι ο λόγος αυτός πρέπει να συνδυαστεί με τους λόγους που έπονται.

67 Δεύτερον, υπό τον τίτλο «Πρόσβαση στον φάκελο», το Συμβούλιο αμφισβητεί την παρατιθέμενη στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κρίση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την οποία «προκειμένου να αξιολογηθεί η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως στην ενδιαφερόμενη οντότητα των επιβαρυντικών γι' αυτήν στοιχείων, πρέπει να ληφθούν υπόψη, πέραν της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στις προσβαλλόμενες πράξεις, οι τρεις προτάσεις για τη λήψη περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκαν από το Συμβούλιο στην [Bank Mellat]».

68 Προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή της νομολογίας που παραθέτει στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία διαμορφώθηκε στο πλαίσιο των πρώτων υποθέσεων που αφορούσαν την τρομοκρατία, ενώ δεν προβλήθηκε κανείς λόγος ο οποίος να δικαιολογεί εγγραφή σε κατάλογο προσώπων, οντοτήτων και φορέων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα και ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, οι όροι «λόγοι» και «στοιχεία» ήταν εναλλάξιμοι. Εν προκειμένω, οι πράξεις περιείχαν λόγους, με αποτέλεσμα να μη δικαιολογείται διόλου η κοινοποίηση των προτάσεων για λήψη περιοριστικών μέτρων οι οποίες, σε κάθε περίπτωση, δεν απέφεραν καμία προστιθέμενη αξία.

69 Ως προς τα στοιχεία που δεν περιλαμβάνονταν στην αιτιολογία του Συμβουλίου, ούτε αυτά θα έπρεπε να κοινοποιηθούν χωριστά, δεδομένου ότι δεν μπορεί να συναχθεί αυτοδικαίως ότι το Συμβούλιο τα χρησιμοποίησε ως αιτιολογία και ως αποδεικτικά στοιχεία. Κατά το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να εφαρμόσει τη νομολογία που παρέθεσε στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία, οσάκις η αιτιολογία είναι αρκούντως ακριβής, το Συμβούλιο οφείλει να παρέχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα που αφορούν το επίμαχο μέτρο μόνον κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, EU:T:2009:401, σκέψη 97).

70 Παραπέμποντας στη σκέψη 111 της αποφάσεως Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), το Ηνωμένο Βασίλειο προβάλλει ότι, αναφορικά με καταλόγους οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, θα έπρεπε να κοινοποιείται μόνον η παρεχόμενη από το Συμβούλιο αιτιολογία για την εγγραφή σε τέτοιους καταλόγους και όχι οι προτάσεις για εγγραφή των οικείων οντοτήτων.

71 Η Bank Mellat συντάσσεται με τα επιχειρήματα του Γενικού Δικαστηρίου. Προβάλλει ότι, ακόμα και αν εξετάζονταν από κοινού, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος δεν είναι αρκούντως ακριβείς, καθότι ο υποτιθέμενος πιο συγκεκριμένος τρίτος λόγος χαρακτηρίστηκε ορθώς ως «υπέρμετρα ασαφής». Όσον αφορά τον έκτο λόγο, η Bank Mellat προβάλλει ότι το Συμβούλιο ουδόλως θεμελιώνει το επιχείρημα

ότι οι φάκελοι των πελατών τους οποίους διατηρεί η τράπεζα περιέχουν τα ονόματα των εργοδοτών των τελευταίων. Ως προς τον έβδομο λόγο, το Συμβούλιο δεν τον υπερασπίζεται στο πλαίσιο της αναιρέσεως.

72 Η Bank Mellat προβάλλει ότι το Συμβούλιο όφειλε να παράσχει τις προτάσεις για εγγραφή στους εν λόγω καταλόγους την ίδια ημέρα της εγγραφής ή λίγο μετά, δεδομένου ότι επρόκειτο για τα μόνα στοιχεία που αποτελούσαν τον φάκελο. Όσον αφορά τη δήλωση του Συμβουλίου ότι ουδόλως θα χρησίμευε στην Bank Mellat να λάβει τις προτάσεις αυτές για εγγραφή, η Bank Mellat απαντά ότι δεν απόκειται στο Συμβούλιο να αξιολογεί τα στοιχεία του φακέλου που ενδέχεται να είναι λυσιτελή για τον προσφεύγοντα. Θα συνιστούσε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας η αναγνώριση στο Συμβούλιο της δυνατότητας να επιλέγει τα στοιχεία εκείνα του φακέλου που πρέπει να προβληθούν.

73 Η Bank Mellat αμφισβητεί το επιχείρημα ότι, στην προκειμένη περίπτωση, έπρεπε να έχει εφαρμοσθεί η νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου (T-390/08, EU:T:2009:401), δεδομένου ότι δεν διέθετε αρκούντως ακριβείς πληροφορίες που να της επιτρέπουν να εκθέσει λυσιτελώς την άποψή της επί των εις βάρος της προβαλλόμενων στοιχείων. Υπογραμμίζει ότι τόσο το Γενικό Δικαστήριο όσο και το Συμβούλιο βασίσθηκαν στο ότι οι προτάσεις για εγγραφή στους καταλόγους των υποκειμένων σε περιοριστικά μέτρα οντοτήτων συνιστούσαν αποδεικτικά στοιχεία, ενώ δεν συνέτρεχε κάτι τέτοιο.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

74 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των βλαπτικών πράξεων, η οποία αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον θιγόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι όντως βάσιμη ή αν ενδεχομένως βαρύνεται με πλημμέλεια δυνάμενη να αποτελέσει λόγο αμφισβητήσεως του κύρους της ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στα εν λόγω όργανα τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

75 Η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται να διασαφηνίζει η αιτιολογία όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον ο επαρκής χαρακτήρας μιας αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον έχει εκδοθεί εντός πλαισίου γνωστού στον θιγόμενο, το οποίο του επιτρέπει να γνωρίζει το περιεχόμενο του εις βάρος του ληφθέντος μέτρου (απόφαση Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 71).

76 Προκειμένου περί περιοριστικών μέτρων, χωρίς να εκτείνεται μέχρι την επιβολή υποχρεώσεως λεπτομερούς απαντήσεως στις παρατηρήσεις που διατύπωσε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο, η προβλεπόμενη στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως συνεπάγεται ότι, σε κάθε περίπτωση, ακόμη και όταν η αιτιολογία της πράξεως της Ένωσης είναι αντίστοιχη λόγων που έχει επικαλεστεί διεθνές όργανο, πρέπει να προσδιορίζει τους επιμέρους, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους, για τους οποίους οι αρμόδιες αρχές φρονούν ότι πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα στο οικείο πρόσωπο. Ως εκ τούτου, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει, μεταξύ άλλων, να εξακριβώσει ότι οι προβαλλόμενοι λόγοι είναι αρκούντως ακριβείς και συγκεκριμένοι (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 116 και 118).

77 Εν προκειμένω, κατά την εξέταση του δεύτερου και του τρίτου λόγου, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν προέβαλε ενώπιόν του ότι οι λόγοι αυτοί έπρεπε να εξεταστούν από κοινού.

78 Σε κάθε περίπτωση, ακόμα και αν γινόταν δεκτό, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, ότι ο ως άνω τρίτος λόγος έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι συγκεκριμενοποιεί την προσαπτόμενη στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου συμπεριφορά, από το συνδυασμό των ανωτέρω λόγων δεν θα καθίστατο δυνατό για την Bank Mellat να αντιληφθεί επακριβώς ποιες τραπεζικές υπηρεσίες παρέσχε αυτή και σε ποιες οντότητες «[που περιλαμβάνονται στους καταλόγους] των Ηνωμένων Εθνών και της Ένωσης]» ή «που ενεργούν για λογαριασμό ή κατ' εντολή αυτών ή σε οντότητες τις οποίες αυτές κατέχουν ή ελέγχουν». Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι δυνατόν να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος για την εγγραφή είναι υπέρμετρα ασαφείς.

79 Εξίσου ορθώς, στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο χαρακτήρισε τον έκτο λόγο ως ανεπαρκώς ακριβή, διότι δεν προσδιορίζει τα πρόσωπα των οποίων τους λογαριασμούς διαχειρίστηκε η Bank Mellat.

80 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το Συμβούλιο στην αίτηση αναιρέσεως, δεν απόκειται στην Bank Mellat, στο πλαίσιο της διαδικασίας για τη λήψη μέτρων δέσμευσης κεφαλαίων, να συγκρίνει, για τους σκοπούς της άμυνάς της, τους καταλόγους των πελατών της με τα ονόματα των οντοτήτων που περιλαμβάνονται στους καταλόγους των Ηνωμένων Εθνών και της Ένωσης, ή ακόμα να εξακριβώσει εάν κάποιος εκ των πελατών της ήταν υπάλληλος του Οργανισμού Αεροδιαστημικής Βιομηχανίας.

81 Ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα αντέβαινε στην παρατεθείσα στη σκέψη 76 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, η οποία επιτάσσει να προσδιορίζει η αιτιολογία της πράξεως τους επιμέρους, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους, για τους οποίους οι αρμόδιες αρχές φρονούν ότι πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα στο οικείο πρόσωπο.

82 Τέλος, όσον αφορά την πρόσβαση στον φάκελο, ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 84, 85 και 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο όφειλε να διασφαλίσει, πριν τη λήψη των περιοριστικών μέτρων, ότι τα επιβαρυντικά για την Bank Mellat προβληθέντα στοιχεία ήταν δυνατόν να της κοινοποιηθούν εγκαίρως, ώστε να μπορέσει αυτή να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της και ότι η όψιμη κοινοποίηση της τρίτης πρότασης, η οποία προσαρτήθηκε στο υπόμνημα ανταπαντήσεως του Συμβουλίου, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Bank Mellat και το δικαίωμά της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και, ως εκ τούτου, είχε αντίκτυπο στη νομιμότητα της αποφάσεως 2010/413, του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούσαν την Bank Mellat.

Επί των πλημμελειών του ελέγχου στον οποίο προέβη το Συμβούλιο

– Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

83 Στο πλαίσιο του ίδιου λόγου που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το Γενικό Δικαστήριο συνοψίζει ένα επιχείρημα της Bank Mellat ως εξής:

«97 Η [Bank Mellat] υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε πραγματικό έλεγχο των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως, αλλά υιοθέτησε απλώς και μόνον τις προτάσεις που υπέβαλαν τα κράτη μέλη. Το ελάττωμα αυτό πλήττει τόσο την προηγηθείσα της λήψεως των περιοριστικών μέτρων που την αφορούσαν εξέταση όσο και την περιοδική επανεξέταση των ίδιων μέτρων.»

84 Το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη ως ακολούθως:

«101
Εν προκειμένω, αφενός, ο φάκελος δεν περιέχει κάποια ένδειξη που να υποδηλώνει ότι το Συμβούλιο έλεγξε τον πρόσφορο χαρακτήρα και το βάσιμο των αφορώντων την [Bank Mellat] στοιχείων που του υποβλήθηκαν πριν την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010. Αντιθέτως, η εσφαλμένη ένδειξη, στις πράξεις αυτές, ότι η [Bank Mellat] ήταν κρατική τράπεζα, της οποίας η ανακρίβεια δεν αμφισβητείται από το Συμβούλιο, αποδεικνύει ότι ουδείς σχετικός έλεγχος πραγματοποιήθηκε

102 Αφετέρου, από τις ανωτέρω σκέψεις 90 έως 92 προκύπτει ότι, κατά την έκδοση των μεταγενέστερων [επίμαχων] πράξεων, το Συμβούλιο επανεξέτασε τις περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων της [Bank Mellat], δεδομένου ότι αφαίρεσε την ένδειξη ότι αυτή ήταν κρατική τράπεζα και εξέφρασε τη γνώμη του επί της επιχειρηματολογίας της σχετικά με τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες που παρέχονταν σε εμπλεκόμενες στη διάδοση πυρηνικών όπλων οντότητες.

[…]

104 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα επιχειρήματα της [Bank Mellat] σχετικά με τις πλημμέλειες της εξετάσεως στην οποία προέβη το Συμβούλιο πρέπει να γίνουν δεκτά όσον αφορά την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010 και να απορριφθούν κατά τα λοιπά.»

85 Στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, κατά την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, το Συμβούλιο δεν τήρησε την υποχρέωση εξετάσεως του πρόσφορου χαρακτήρα και του βασίμου των αφορώντων τη [νυν] αναιρεσείουσα πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν, καθιστώντας επομένως παράνομες τις εν λόγω πράξεις.

– Επιχειρήματα των διαδίκων

86 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 100 και 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι έπρεπε να υπάρχουν στον φάκελο ενδείξεις που να υποδηλώνουν ότι το Συμβούλιο έλεγξε τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν. Προβάλλει ότι δεν είναι δυνατόν να καθοριστούν οι ενδείξεις που πρέπει να παρέχονται προκειμένου να αποδειχθεί ότι τα μέλη του Συμβουλίου προέβησαν πράγματι στον έλεγχο αυτό και, επιπροσθέτως, ότι ορισμένα στοιχεία προέρχονταν από εμπιστευτικές πηγές στις οποίες δεν είχε πρόσβαση κανένα μέλος του Συμβουλίου.

87 Η Bank Mellat προβάλλει ότι δεν αμφισβητείται η νομική αρχή κατά την οποία το Συμβούλιο όφειλε να αξιολογεί τον πρόσφορο χαρακτήρα και το βάσιμο των πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που του υποβάλλονται. Εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε τη δυνατότητα να προβάλει παντελή απουσία αποδείξεων ως προς το γεγονός ότι το Συμβούλιο είχε προβεί στον δέοντα έλεγχο, προς στήριξη της διαπίστωσής της ότι το τελευταίο δεν είχε ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο. Αναφέρει, επιπλέον, ότι το Συμβούλιο παραδέχεται ότι δεν προέβη σε κανέναν έλεγχο των όσων προβλήθηκαν με τις προτάσεις που του υποβλήθηκαν αναφορικά με την κατονομασία της Bank Mellat ως οντότητας υποκείμενης σε περιοριστικά μέτρα, ακριβώς επειδή δεν είχε πρόσβαση στα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία που θεωρούνταν εμπιστευτικά.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

88 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Bank Mellat ενεγράφη στους καταλόγους των υποκείμενων σε περιοριστικά μέτρα οντοτήτων με την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, βάσει μόνον των προτάσεων για εγγραφή που υπέβαλαν τα κράτη μέλη. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο δεν καταδεικνύει πως το στοιχείο αυτό δύναται να αποτελέσει έναν εκ των λόγων ακυρώσεως του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

89 Όπως ανέφερε η γενική εισαγγελέας στη σκέψη 95 των προτάσεών της, η εξέταση του πρόσφορου χαρακτήρα και του βασίμου των αφορώντων την Bank Mellat στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Συμβούλιο πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 δεν μπορεί προφανώς να συνιστά ουσιώδη τύπο της εκδόσεως των πράξεων αυτών, η μη τήρηση του οποίου θα μπορούσε να τις καταστήσει παράνομες. Το Γενικό Δικαστήριο δεν απέδειξε ότι προβλέπεται τέτοιος τύπος στη Συνθήκη ΣΕΕ ή σε πράξη του παράγωγου δικαίου.

90 Εξάλλου, ο Γενικό Δικαστήριο δεν απέδειξε πως το στοιχείο αυτό θα μπορούσε να συνεπάγεται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της Bank Mellat ή προσβολή του δικαιώματός της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, τις οποίες προέβαλε η Bank Mellat με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η ακόμα παράβαση οιουδήποτε άλλου κανόνα δικαίου.

91 Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απέδειξε ότι κάποιος από τους λόγους ακυρώσεως του άρθρου 263 ΣΛΕΕ επηρέασε το κύρος της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, εξαιτίας της μη εξετάσεως του πρόσφορου χαρακτήρα και του βασίμου των αφορώντων την Bank Mellat στοιχείων, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 100 και 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά την έκδοση της πρώτης πράξεως περί λήψεως περιοριστικών μέτρων εις βάρος οντοτήτων που φέρονται να εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, το Συμβούλιο οφείλει να εξετάζει τον πρόσφορο χαρακτήρα και το βάσιμο των πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που του υποβάλλονται από κράτος μέλος ή από τον Ύπατο Εκπρόσωπο της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, το Συμβούλιο δεν τήρησε την υποχρέωση εξετάσεως του πρόσφορου χαρακτήρα και του βασίμου των αφορώντων την Bank Mellat πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν, καθιστώντας επομένως παράνομες τις εν λόγω πράξεις.

Επί της προδήλου πλάνης εκτιμήσεως

– Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

92 Στη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένης υπόψη της έλλειψης αιτιολογήσεως του δεύτερου, του τρίτου, του έκτου και του έβδομου λόγου που προέβαλε το Συμβούλιο αναφορικά με την Bank Mellat, η εξέταση έπρεπε να περιοριστεί στο βάσιμο του πρώτου, του τέταρτου και του πέμπτου προβαλλόμενου λόγου.

93 Στη σκέψη 113 της ίδιας αποφάσεως, έκρινε ότι ο πρώτος λόγος, κατά τον οποίο η Bank Mellat είναι κρατική τράπεζα, βασίζεται σε εσφαλμένη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και δεν είναι επομένως δυνατόν να δικαιολογήσει τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν εις βάρος της νυν αναιρεσείουσας με την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010.

94 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο, σε σχέση με την FEE, θυγατρική που ανήκει στην Bank Mellat, στη σκέψη 117 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι, βασίζεται σε απλές υποθέσεις και, αφετέρου, ότι δεν συνιστά αυτοτελή λόγο σε σχέση με εκείνους που αφορούν άμεσα την Bank Mellat.

95 Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο δεν προσκόμισε κάποιο αποδεικτικό ή πληροφοριακό στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η Bank Mellat είχε παράσχει υπηρεσίες στον AEOI. Όσον αφορά τις παρασχεθείσες στη Novin υπηρεσίες, στη σκέψη 128 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Bank Mellat, κατά το οποίο η τελευταία δεν είχε πληροφορηθεί την εμπλοκή της Novin στη διάδοση των πυρηνικών όπλων πριν τη λήψη από το Συμβούλιο Ασφαλείας των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων.

96 Επιπροσθέτως, στη σκέψη 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η νυν αναιρεσίβλητη απέδειξε ότι ενήργησε πάραυτα προκειμένου να παύσει την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών στη Novin, μόλις έλαβε γνώση της εμπλοκής της τελευταίας στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Στη σκέψη 137 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ούτε οι υπηρεσίες, τις οποίες παρέσχε η Bank Mellat στη Novin πριν τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν την τελευταία, ούτε ο τρόπος παύσεως της εμπορικής σχέσεως της νυν αναιρεσίβλητης με τη Novin συνιστούν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων κατά την έννοια της αποφάσεως 2010/413, καθώς και των κανονισμών 423/2007, 961/2010 και 267/2012.

97 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, δεδομένου ότι ούτε ο πρώτος, ούτε ο τέταρτος, ούτε ο πέμπτος λόγος που προέβαλε το Συμβούλιο έναντι της νυν αναιρεσίβλητης δικαιολογούσαν τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως έπρεπε να γίνει δεκτός.

– Επιχειρήματα των διαδίκων

98 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο, ο οποίος έγκειται στο ότι η FEE, θυγατρική ανήκουσα κατά 100 % στην Bank Mellat, κατονομάζεται στην απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η καθορισμός αυτός της FEE ως οντότητας υποκείμενης σε περιοριστικά μέτρα δικαιολογείται, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι «κατά τη διάρκεια των επτά τελευταίων ετών, η Bank Mellat επέτρεψε στις ιρανικές οντότητες που συμμετείχαν στο πρόγραμμα πυρηνικών όπλων, πυραύλων και άμυνας να πραγματοποιήσουν συναλλαγές πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων». Κατά το Συμβούλιο, εσφαλμένα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο λόγος αυτός βασιζόταν σε απλές μόνον υποθέσεις και δεν συνιστούσε αυτοτελή λόγο σε σχέση με εκείνους που αφορούσαν άμεσα την Bank Mellat. Υπενθυμίζει την ειδική βαρύτητα που έχουν οι αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας βάσει του κεφαλαίου VII του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, καθώς και τις διατάξεις των Συνθηκών.

99 Το Συμβούλιο προβάλλει, εξάλλου, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε δεόντως υπόψη την μυστικότητα των δραστηριοτήτων, συνεπεία της οποίας τα αποδεικτικά στοιχεία προέρχονται από εμπιστευτικές πηγές και δεν είναι δυνατόν να κοινοποιούνται σε όλες τις περιπτώσεις. Υπογραμμίζει, επίσης, την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων, καθώς και την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας. Επιπλέον, το Συμβούλιο προβάλλει ότι, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, δεν υφίσταται απόλυτο δικαίωμα στην κοινοποίηση αποδεικτικών στοιχείων. Εφόσον η αρχή αυτή εφαρμόζεται στις κατηγορίες ποινικής φύσεως, εφαρμόζεται κατά μείζονα λόγο στα οικεία περιοριστικά μέτρα, τα οποία είναι προληπτικά μέτρα.

100 Το ανωτέρω επιχείρημα ισχύει εξίσου και για τις τραπεζικές υπηρεσίες που παρασχέθηκαν στον AEOI.

101 Όσον αφορά την ομολογία της Bank Mellat ότι είχε παράσχει τραπεζικές υπηρεσίες στην κατονομαζόμενη στην απόφαση 1747 (2017) του Συμβουλίου Ασφαλείας Novin, το Συμβούλιο φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθότι υποκατέστησε την εκτίμηση του Συμβουλίου με τη δική του εκτίμηση, δεδομένου ότι έκρινε ότι το γεγονός ότι η Bank Mellat παρέσχε στο παρελθόν τραπεζικές υπηρεσίες στη Novin δεν δικαιολογούσε τις επίμαχες πράξεις διότι η Bank Mellat είχε σταδιακά περιορίσει και ακολούθως παύσει πλήρως τις σχέσεις της με τη Novin αφότου πληροφορήθηκε ότι η τελευταία είχε κατονομαστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας. Κατά το Συμβούλιο, η παροχή τραπεζικών υπηρεσιών προτού κατονομαστεί η Novin, δηλαδή κατά το χρονικό διάστημα που αποδείχθηκε ότι η τελευταία εμπλεκόταν στην ανάπτυξη δραστηριοτήτων του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διάδοσης των πυρηνικών όπλων, καταδεικνύει ότι η Bank Mellat ενδέχεται να παράσχει μελλοντικά τις υπηρεσίες αυτές και σε άλλες οντότητες που ασκούν τις ίδιες δραστηριότητες. Επομένως, ορθώς το Συμβούλιο επέβαλε εις βάρος της Bank Mellat δέσμευση των περιουσιακών της στοιχείων ως προληπτικό μέτρο. Το κατά πόσον η Bank Mellat τελεί ή όχι εν γνώσει της εμπλοκής των οντοτήτων αυτών στις ως άνω δραστηριότητες, ή το κατά πόσον οι τραπεζικές υπηρεσίες χρησιμοποιούνται ή όχι στο πλαίσιο των εν λόγω δραστηριοτήτων, δεν συνιστά καθοριστικό παράγοντα επ' αυτού.

102 Το Συμβούλιο προσθέτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε υπέρμετρα συσταλτικά της έννοια της στήριξης των δραστηριοτήτων του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διάδοσης των πυρηνικών όπλων, κατά την έννοια της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012, και ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, υποκατέστησε την εκτίμηση του Συμβουλίου με τη δική του εκτίμηση σχετικά με τα πραγματικά γεγονότα που δικαιολογούν την επιβολή, ως προληπτικού μέτρου, δέσμευσης των περιουσιακών στοιχείων, αντιβαίνοντας, επομένως, στην ίδια του τη νομολογία (απόφαση People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη138).

103 Η Επιτροπή προβάλλει ότι οι δραστηριότητες της Bank Mellat πρέπει να τύχουν πιο ολιστικής προσέγγισης και δεν μπορούν να εξετάζονται ως μεμονωμένες συναλλαγές εκτός πλαισίου. Υπενθυμίζει ότι η εγγραφή της Bank Mellat εξετάστηκε από το Συμβούλιο Ασφαλείας. Υπογραμμίζει, συναφώς, τη σημασία των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας βάσει του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

104 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, επίσης, ότι τα περιοριστικά μέτρα αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της αντίδρασης στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν που διεξάγεται χωρίς τη συνεργασία του ΔΟΑΕ. Η εγγραφή των τραπεζών στους καταλόγους δικαιολογείται από την ανάγκη του Ιράν να χρησιμοποιεί τραπεζικές υπηρεσίες για την εισαγωγή ουρανίου, τεχνολογίας και άλλων υλικών. Κατά την Επιτροπή, ο αποκλεισμός μιας τράπεζας όπως η Bank Mellat από μια εκ των κυρίων χρηματοπιστωτικών αγορών όπου πραγματοποιούνται τέτοιου είδους συναλλαγές συνδέεται λογικώς με τον στόχο της διεθνούς κοινότητας να αποτρέψει την ανάπτυξη και τη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Η εκ μέρους της Bank Mellat παροχή τραπεζικών υπηρεσιών στη Novin προτού αυτή κατονομαστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας συνιστά σαφή ένδειξη ότι η Bank Mellat είναι σε θέση να παρέχει τέτοιου είδους υπηρεσίες.

105 Κατά την Επιτροπή, το Συμβούλιο δεν είναι δυνατόν να υποχρεούται να αποδείξει ότι οι εν προκειμένω επίμαχες υπηρεσίες ή συναλλαγές συνδέονταν «άμεσα» με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, όπως το υποδηλώνει το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 135 και 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η ισορροπία που πρέπει να επιτευχθεί μεταξύ της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων των εγγεγραμμένων στους καταλόγους προσώπων και της ανάγκης προστασίας των προφανών συμφερόντων της Ένωσης στον τομέα της ασφάλειας απαιτεί να διαθέτει το Συμβούλιο ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως προκειμένου να καθορίζει κατά πόσον μια οντότητα, μέσω της δραστηριότητάς της παροχής χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, βοηθά οντότητες, οι οποίες είναι εγγεγραμμένες στους καταλόγους οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, να συμμετέχουν σε δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διάδοσης των πυρηνικών όπλων, ακόμα και αν οι επίμαχες συναλλαγές δεν είναι, αυτές καθαυτές, τόσο άμεσες όσο διατείνεται το Γενικό Δικαστήριο. Η Επιτροπή προβάλλει ότι ο εκ μέρους του δικαστή έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση

του εάν το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως η προέβη σε κατάχρηση εξουσίας. Κατά την Επιτροπή, δεν είναι δυνατόν να προβάλλεται ότι το Συμβούλιο προέβη σε κατάχρηση εξουσίας καθόσον ενέγραψε στους καταλόγους μια τράπεζα που ανήκει μερικώς στο Ιρανικό κράτος και ως προς την οποία ακόμα και το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέφρασε ανησυχίες.

106 Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει την ανάλυση του Συμβουλίου και της Επιτροπής σε σχέση με την παροχή τραπεζικών υπηρεσιών στη Novin.

107 Η Bank Mellat αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προβάλλουν το Συμβούλιο, η Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

108 Τα επιχειρήματα του Συμβουλίου αφορούν αποκλειστικώς την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση του βασίμου του τέταρτου και του πέμπτου λόγου.

109 Όσον αφορά τα στοιχεία που λήφθηκαν υπόψη προς δικαιολόγηση της εγγραφής της Bank Mellat στους προμνησθέντες καταλόγους και όσον αφορά την απόδειξη του βασίμου της εγγραφής αυτής, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αποτελεσματικότητα του δικαιοδοτικού ελέγχου την οποία εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιβάλλει, μεταξύ άλλων, στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, να βεβαιώνονται ότι η εν λόγω απόφαση, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα για το οικείο πρόσωπο ή την οικεία οντότητα, στηρίζεται σε αρκούντως στέρεα πραγματική βάση. Τούτο προϋποθέτει εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών που προβάλλονται στην αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζεται η εν λόγω απόφαση, ούτως ώστε ο δικαστικός έλεγχος να μην περιορίζεται στην εκτίμηση της αόριστης βασιμότητας των προβαλλομένων λόγων, αλλά να αφορά το αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας εξ αυτών που θεωρείται επαρκής αυτός καθαυτόν για να στηρίξει την ίδια αυτή απόφαση είναι τεκμηριωμένοι (βλ., συναφώς, αποφάσεις Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, Συλλογή, EU:C:2013:518, σκέψη 119· Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 64· Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala NaftC-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 73·Anbouba κατά Συμβουλίου, C-605/13 P, EU:C:2015:247, σκέψη 45·Anbouba κατά Συμβουλίου, C-630/13 P, EU:C:2015:248, σκέψη 46, καθώς και Ipatau κατά Συμβουλίου, C-535/14 P, EU:C:2015:407, σκέψη 42).

110 Για τον σκοπό αυτό, απόκειται στον δικαστή της Ένωσης να διενεργήσει τον εν λόγω έλεγχο ζητώντας, ενδεχομένως, από την αρμόδια αρχή της Ένωσης να προσκομίσει τις πληροφορίες ή τα αποδεικτικά στοιχεία, εμπιστευτικά ή μη, που είναι κρίσιμα για τον έλεγχο αυτό (βλ. αποφάσεις Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 120, καθώς και Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 65).

111 Εάν η αρμόδια αρχή της Ένωσης αδυνατεί να ανταποκριθεί στο αίτημα του δικαστή της Ένωσης, στον τελευταίο εναπόκειται τότε να στηριχθεί αποκλειστικώς στα στοιχεία που του έχουν γνωστοποιηθεί (βλ. αποφάσεις Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 123, καθώς και Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 68).

112 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο, σχετικά με το γεγονός ότι η FEE, θυγατρική ανήκουσα κατά 100 % στην νυν αναιρεσίβλητη, κατονομάζεται στην απόφαση 1929 (2010), το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτός βασιζόταν σε απλές υποθέσεις. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί το Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώσει το βάσιμο του λόγου αυτού. Σε τέτοια περίπτωση, ο δικαστής της Ένωσης, ο οποίος καλείται να ελέγξει το από την άποψη των πραγματικών περιστατικών βάσιμο των λόγων για την εγγραφή λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις και τα απαλλακτικά στοιχεία που ενδεχομένως προσκόμισε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο καθώς και την απάντηση της αρμόδιας αρχής

της Ένωσης στις παρατηρήσεις αυτές, δεν είναι σε θέση να διαπιστώσει το βάσιμο των λόγων αυτών, με αποτέλεσμα να μην είναι δυνατόν να χρησιμεύουν αυτοί ως βάση της προσβαλλόμενης αποφάσεως περί εγγραφής (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 137).

113 Στο μέτρο που το Συμβούλιο επικρίνει το Γενικό Δικαστήριο επειδή διαπίστωσε, στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο τέταρτος λόγος δεν συνιστά αυτοτελή λόγο σε σχέση με τους άλλους λόγους, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτίαση αυτή ουδόλως τεκμηριώνεται.

114 Επιπροσθέτως, η δικαιολόγηση της δεσμεύσεως των κεφαλαίων της Bank Mellat με τη δέσμευση των κεφαλαίων της FEE, τη στιγμή που η δεύτερη κατονομάστηκε στην απόφαση των Ηνωμένων Εθνών λόγω ακριβώς της δραστηριότητας της Bank Mellat, συνιστά διάλληλο συλλογισμό, με αποτέλεσμα να μην είναι δυνατόν να δικαιολογηθεί η δέσμευση των κεφαλαίων της νυν αναιρεσίβλητης από το γεγονός ότι η FEE κατονομάζεται στην απόφαση αυτή. Τέλος, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το Συμβούλιο, η μνεία και μόνον της Bank Mellat στην ανωτέρω απόφαση, κατά την οποία η τελευταία «επέτρεψε στις ιρανικές οντότητες που συμμετείχαν στο πρόγραμμα πυρηνικών όπλων, πυραύλων και άμυνας να πραγματοποιήσουν συναλλαγές πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων», δεν είναι δυνατόν, σύμφωνα με την παρατεθείσα στη σκέψεις 109 και 112 της παρούσας αποφάσεως νομολογίας, να συνιστά επαρκή δικαιολόγηση για την κατονομασία της από την Ένωση.

115 Στην αίτηση αναιρέσεως, το Συμβούλιο προέβαλε ότι οι αποδείξεις σχετικά με τη στήριξη που παρέσχε η Bank Mellat στις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν προέρχονται από εμπιστευτικές πηγές, η γνωστοποίηση των οποίων θα επέτρεπε την ταυτοποίηση των προσώπων που τις παρείχαν, κάτι που θα έθετε σε κίνδυνο, μεταξύ άλλων, τη ζωή και την ασφάλεια των προσώπων αυτών. Επιπλέον, οι αποδείξεις ενδέχεται να διαβιβάστηκαν από τρίτες χώρες που απαγορεύουν την κοινοποίησή τους. Σε τέτοια περίπτωση, θα έπρεπε να τηρηθεί το απόρρητο, ειδάλλως θα υπονομευόταν η διεθνής συνεργασία.

116 Όσον αφορά τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των αποδείξεων, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα αυτό προβάλλεται για πρώτη φορά στο στάδιο της κατ' αναίρεση διαδικασίας. Σύμφωνα, όμως, με πάγια νομολογία εάν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό και επιχειρήματα που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο από τη διαφορά που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο. Στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε σε σχέση με τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν πρωτοδίκως (απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 126 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

117 Κατά συνέπεια, το αντλούμενο από τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των αποδείξεων επιχείρημα είναι απαράδεκτο.

118 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω στοιχείων, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον, στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο τέταρτος λόγος δεν ήταν δυνατόν να δικαιολογήσει τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της Bank Mellat.

119 Ως προς τον πέμπτο λόγο, καθόσον αυτός σχετίζεται με τις παρασχεθείσες στον AEOI χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν προσκόμισε κάποιο αποδεικτικό ή πληροφοριακό στοιχείο προκειμένου να αποδείξει ότι παρασχέθηκαν τέτοιες υπηρεσίες. Επ' αυτού, στην αίτηση αναιρέσεως το Συμβούλιο επικαλέστηκε επίσης, εντούτοις, την μυστικότητα των δραστηριοτήτων η οποία παρακωλύει την κοινοποίηση αποδείξεων προερχόμενων από εμπιστευτικές

πηγές, τις αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων, καθώς και τη μη ύπαρξη απόλυτου δικαιώματος στην κοινοποίηση αποδεικτικών στοιχείων.

120 Δεδομένου ότι το επιχείρημα αυτό προβλήθηκε για πρώτη φορά στο στάδιο της κατ' αναίρεση διαδικασίας, πρέπει να κριθεί απαράδεκτο σύμφωνα με την παρατεθείσα στη σκέψη 116 της παρούσας αποφάσεως νομολογία.

121 Επομένως το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά το βάρος και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα όσα προβλήθηκαν αναφορικά με τον ΑΕΟΙ δεν δικαιολογούσαν τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της νυν αναιρεσίβλητης.

122 Ως προς τον πέμπτο λόγο, καθόσον αυτός σχετίζεται με τις παρασχεθείσες στη Novin χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε πλείονες διαπιστώσεις και εκτιμήσεις σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά, τις οποίες δεν απόκειται στο Δικαστήριο να ελέγξει. Στη σκέψη 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωσε ότι οι υπηρεσίες προς τη Novin παρασχέθηκαν επί ιρανικού εδάφους. Στη σκέψη 128, έκρινε ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη το επιχείρημα της Bank Mellat ότι δεν τελούσε εν γνώσει της εμπλοκής της Novin στη διάδοση των πυρηνικών όπλων πριν τη λήψη από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων, στο μέτρο που το Συμβούλιο δεν είχε προσκομίσει σχετικά συγκεκριμένα και ακριβή αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία. Στη σκέψη 129, περιέγραψε τον τρόπο με τον οποίο η Bank Mellat έκλεισε τους λογαριασμούς της Novin μετά την λήψη των εις βάρος της τελευταίας περιοριστικών μέτρων. Αφού εξέτασε την εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 134 και 135 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι τελευταίες χρηματοπιστωτικές συναλλαγές που πραγματοποίησε η Bank Mellat υπέρ της Novin επιτρέπονταν και ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν διατείνονταν καν ότι οι επίμαχες πληρωμές συνδέονταν με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

123 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω στοιχείων, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ούτε οι υπηρεσίες, τις οποίες παρέσχε η Bank Mellat στη Novin πριν τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν την τελευταία, ούτε ο τρόπος παύσεως της εμπορικής σχέσεως της νυν αναιρεσίβλητης με τη Novin συνιστούν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων κατά την έννοια της αποφάσεως 2010/413, και των κανονισμών 423/2007, 961/2010 καθώς και 267/2012.

124 Το Συμβούλιο, η Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο αμφισβητούν το ως άνω συμπέρασμα προβάλλοντας ότι ελάχιστη σημασία είχε το κατά πόσον η Bank Mellat τελούσε ή όχι εν γνώσει της εμπλοκής της Novin σε πυρηνικές δραστηριότητες, χωρίς ωστόσο να αμφισβητούν τις διαπιστώσεις και εκτιμήσεις σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο. Η Επιτροπή προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι η εγγραφή, στους καταλόγους των οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, τραπεζών που παρέχουν χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες συνδεόμενες με το διεθνές εμπόριο άπτεται του στόχου της διεθνούς κοινότητας να αποτρέψει την ανάπτυξη και τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

125 Οι επίμαχες όμως πράξεις αφορούν στη λήψη μέτρων δέσμευσης κεφαλαίων εις βάρος της Bank Mellat λόγω του ότι, με τη συμπεριφορά της, η τελευταία παρέχει στήριξη στις δραστηριότητες του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διάδοσης των πυρηνικών όπλων. Δεδομένου ότι, παρά την εκ μέρους της Bank Mellat αμφισβήτηση του βασίμου του πέμπτου λόγου, το Συμβούλιο δεν προσκόμισε κάποιο ακριβές αποδεικτικό ή πληροφοριακό στοιχείο που να αποδεικνύει ότι οι υπηρεσίες που παρέσχε η Bank Mellat στη Novin συνιστούσαν τέτοια στήριξη, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι περιστάσεις που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 137 της αποφάσεως αυτής δεν δικαιολογούσαν τη λήψη περιοριστικών μέτρων έναντι της Bank Mellat.

126 Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα του Συμβουλίου σε σχέση με την εκτίμηση από το Γενικό Δικαστήριο του βασίμου του τέταρτου και του πέμπτου λόγου πρέπει να απορριφθούν.

Επί των συμπερασμάτων που πρέπει να αντληθούν από την εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως

127 Από την εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο που έχει αντίκτυπο στη συλλογιστική του, καθότι κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, το Συμβούλιο δεν τήρησε την υποχρέωση εξετάσεως του πρόσφορου χαρακτήρα και του βασίμου των αφορώντων την Bank Mellat πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν. Εντούτοις, πρέπει να εξετασθεί κατά πόσον το διατακτικό της αποφάσεως αυτής μπορεί να διατηρηθεί βάσει της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που δεν πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

128 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τις επίμαχες πράξεις στηριζόμενο σε συνδυασμό πλειόνων λόγων.

129 Τουτέστιν, καίτοι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένα έκρινε, στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πλημμέλεια την οποία έπασχε η απόφαση του Συμβουλίου δικαιολογούσε την ακύρωση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, όσον αφορά την Bank Mellat, εντούτοις, στις σκέψεις 105 και 107 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ακύρωσε τις ίδιες πράξεις εξαιτίας άλλων πλημμελειών ως προς τις οποίες το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε πλάνη περί το δίκαιο. Ως εκ τούτου, η πλημμέλεια που διαπιστώθηκε στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν ασκεί επιρροή στο διατακτικό της αποφάσεως αυτής.

130 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

131 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

132 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

133 Δεδομένου ότι η Bank Mellat ζήτησε την καταδίκη του Συμβουλίου στα δικαστικά έξοδα και το τελευταίο ηττήθηκε, το Συμβούλιο πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδά του, καθώς και στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Bank Mellat σε αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

134 Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

135 Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους σε αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, περάν των δικαστικών του εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Bank Mellat σε αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

3) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους σε αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

(υπογραφές)